Acatistul Sfintei Iuliana din Lazarevo, ocrotitoarea celor căsătoriţi
(2/15 ianuarie)

Sfânta Iuliana din Lazarevo, Rusia - ocrotitoarea familiilor credincioase (2/15 ianuarie):

https://www.academia.edu/44960906/Sf%C3%A2nta_Iuliana_din_Lazarevo_Rusia_ocrotitoarea_familiilor_credincioase_2_15_ianuarie_

https://archive.org/details/sf.-iuliana-din-lazarevo

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-iuliana-din-lazarevo-241759079

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe Sfânta Iuliana cea milostivă, care prin faptele ei a fost icoană vie a lui Hristos şi a mărturisit că familia este o cale de sfinţenie, biruind cu iscusinţă cursele vrăjmaului şi ispitele trupeşti, să o lăudăm iubitorilor de Dumnezeu, zicând: ***Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!***

Icosul 1

Tu eşti bucuria noastră, mângâierea şi ajutorul nostru, roabă aleasă a lui Hristos, că împreună călătoreşti pe marea vieţii cu cei ce se roagă ţie, izbăvindu-i de vifor şi ducându-i la limanul cel liniştit al Raiului, şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, mlădiţă a Bisericii dreptslăvitoare;
Bucură-te, candelă aprinsă pentru Hristos;
Bucură-te, înger al curăţiei şi al rugăciunii;
Bucură-te, dreptar al vieţuirii creştine în familie;
Bucură-te, pildă pentru soţiile credincioase;
Bucură-te, pavăză a mamelor creştine şi a copiilor lor;
Bucură-te, veghetoare asupra tinerilor care vor să se căsătorească;
Bucură-te, arătând calea spre mănăstire celor care o caută;
Bucură-te, mână întinsă celor ce vor să se pocăiască;
Bucură-te, ajutătoare celor ce pun început bun mântuirii;
Bucură-te, glas al sfinţeniei în pustia lumii iubitoare de rătăcire;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 2-lea

Născându-te într-o familie credincioasă, încă din copilărie sufletul tău a râvnit după frumuseţile cereşti, ai iubit postul şi rugăciunea mai mult decât petrecerea cu cei de o vârstă cu tine şi nu te-ai scârbit când erai defăimată pentru nevoinţele tale, ci Îi cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Orfană rămânând de la o vârstă fragedă, ai căutat să trăieşti ca o vrednică fiică a Maicii Domnului, şi la ea ai căutat sprijin şi ocrotire. Şi, prigonită fiind de rudele care nu înţelegeau asprimea vieţii tale, nu te-ai lenevit a duce lupta cea bună. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că între oameni trăind, ai ales a fi cu mintea la cele cereşti;
Bucură-te, că lipsită fiind de iubirea mamei tale, ai căutat iubirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, ocrotitoare a orfanilor şi a copiilor lipsiţi de dragostea părintească;
Bucură-te, alinare a suferinţelor celor apăsaţi de singurătate;
Bucură-te, că frăgezimea vârstei nu te-a împiedicat să dobândeşti Duhul cel Sfânt;
Bucură-te, că nu te înduplecai să renunţi la nevoinţele tale;
Bucură-te, că timpul îl petreceai în lucrări duhovniceşti;
Bucură-te, că îţi ascundeai virtuţile cu smerenie;
Bucură-te, că prin răbdarea batjocurilor te-ai încununat;
Bucură-te, că nu ai căutat înţelegere la oamenii slabi în credinţă;
Bucură-te, că nu te-ai deznădăjduit când erai dispreţuită pentru vieţuirea ta;
Bucură-te, că pe stânca răbdării ai stat şi te rogi pentru cei lipsiţi de răbdare;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 3-lea

Iubitor de Hristos fiind părintele care te-a cununat cu soţul tău, după predania Sfinţilor părinţi v-a călăuzit să trăiţi în viaţa de familie, sporind în iubire, în rugăciune şi nevoinţă, ca să cântaţi împreună cu toţi sfinţii: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Stavilă eşti celor care defaimă căsătoria zicând că este o cale a poftelor şi a patimilor, pentru că ai adeverit că nunta este o mare binecuvântare şi un mare dar pentru cei care o trăiesc în Hristos şi în Biserică, după cuvântul Sfântului Pavel, apostolul neamurilor. Şi drept mulţumire îţi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, că ai arătat că familia e drum spre Rai;
Bucură-te, că ai îndepărtat îndoiala de la cei şovăitori;
Bucură-te, adeverire a vieţii trăite după Evanghelie;
Bucură-te, următoare a poveţelor Sfântului apostol Pavel;
Bucură-te, întărire a celor care aleg să se unească în Taina cununiei;
Bucură-te, praznic al inimilor care caută să dobândească sfinţenia;
Bucură-te, floare care aduci bună mireasmă în casele creştinilor;
Bucură-te, sprijin al celor care se împotrivesc duhului acestei lumi;
Bucură-te, mărturisitoare a iubirii prin care familia se întăreşte;
Bucură-te, că goneşti diavolii semănători de dezbinare;
Bucură-te, că izgoneşti tulburarea şi neînţelegerea;
Bucură-te, pace a familiilor credincioase;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 4-lea

Ai înţeles, Sfântă Iuliana, că dacă prin femeia credincioasă se poate mântui bărbatul necredincios, dacă urmează credinţei şi faptelor ei de virtute, cu atât mai mult bărbatul credincios poate să se folosească de vieţuirea sfântă a soţiei sale şi să Îi cânte lui Dumnezeu cu glas de strigare: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ai vrut să îl duci şi pe soţul tău Gheorghe la măsura nevoinţelor tale, vrând să se vadă şi în fapte credinţa sa. Cu pricepere l-ai sfătuit să ridice pe umerii săi crucea nevoinţelor, făcându-te pildă pentru soţii credincioşi ca să se sprijine unul pe altul în lupta cea duhovnicească, şi pentru aceasta auzi de la noi:
Bucură-te, sfeşnic aprins de Dumnezeu în noaptea îndepărtării de credinţă;
Bucură-te, că pe soţul tău l-ai sfătuit cu multă pricepere;
Bucură-te, că de la tine învaţă soţii să se ajute în războiul duhovnicesc;
Bucură-te, sfătuire cu pricepere şi mustrare blândă;
Bucură-te, nădejde a celor biruiţi de deznădejde;

Bucură-te, că aduci gândul cel bun în sufletele şovăitoare;
Bucură-te, că de nepriceperea noastră nu te scârbeşti;
Bucură-te, că ne arăţi cum să îi ajutăm pe cei de lângă noi;
Bucură-te, că nu prin vorbe, ci prin fapte ne înveţi să îi sfătuim;
Bucură-te, cuvânt bun spus la vremea potrivită,
Bucură-te, tăcere roditoare binecuvântată de Dumnezeu;
Bucură-te, rugătoare pentru toţi cei ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 5-lea

Cu treisprezece copii te-a binecuvântat Dumnezeu, şi vie roditoare ai fost, după cuvântul psalmistului David. Dar greutăţile creşterii copiilor nu te-au îndepărtat de lucrarea duhovnicească, ci ţi-au fost pricină de înmulţire a virtuţilor, căci I-ai cântat neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cum te vom lăuda, mamă cu mulţime de copii şi sfântă cu mulţime de fii duhovniceşti? Că prin faptele tale i-ai ruşinat pe cei care fug de crucea facerii de copii şi de cea a creşterii lor în Hristos, şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, laudă a soţilor care nu îşi îngroapă talanţii;
Bucură-te, urmaşă a sfintelor mame din vechime;
Bucură-te, că ai adus pe lume treisprezece copii;
Bucură-te, că nu te-ai deznădăjduit când Domnul i-a luat la El pe unii din ei;
Bucură-te, că ţi-ai crescut copiii în dreapta credinţă;
Bucură-te, că i-ai învăţat să trăiască pentru Hristos;
Bucură-te, că nu i-ai hrănit doar trupeşte, ci şi duhovniceşte;
Bucură-te, mărturisitoare a virtuţii şi osândire a păcatului;
Bucură-te, mustrătoare a femeilor care vor să lepede pruncii;
Bucură-te, că îi cerţi pe soţii care nu vor să facă copii;
Bucură-te, că aflând despre faptele tale, unii se pocăiesc pentru păcatele lor;
Bucură-te, că mică biserică a fost familia ta;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 6-lea

Nu ne este lesne să înţelegem cum, purtând grija familiei, ai găsit vreme să te ocupi şi de mulţime mare de săraci şi de orfani, dar ai arătat prin aceasta că mulţimea treburilor casei nu trebuie să-i oprească pe credincioşi să Îi cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

În loc să asculte poruncile Evangheliei şi să poarte de grijă săracilor, bolnavilor, orfanilor şi tuturor necăjiţilor, mulţi creştini se îngrijesc numai de binele lor şi al rudelor lor, dobândind bunătăţile pământeşti şi pierzând Împărăţia Cerurilor, dar tu ai ţinut poruncile şi ai dobândit Raiul cel gătit sfinţilor. Iar noi, învăţându-ne din jertfelnicia ta, îţi cântăm:
Bucură-te, că te osteneai lucrând nopţile pentru a-i ajuta pe săraci;
Bucură-te, hrănitoare a celor flămânzi şi însetaţi;
Bucură-te, că prin lucrul mâinilor tale i-ai îmbrăcat pe cei lipsiţi;
Bucură-te, că i-ai îngrijit în casa ta pe cei bolnavi;
Bucură-te, că aveai grijă ca morţii să fie înmormântaţi după lege;
Bucură-te, că nici casnicii tăi nu ştiau milosteniile tale;
Bucură-te, că ai fugit de lauda omenească;
Bucură-te, că ai rânduit milosteniile cu dreaptă socoteală;
Bucură-te, că pentru virtutea ta unii slujitori te ocărau;
Bucură-te, că ai răbdat defăimările lor fără să te mâhneşti;
Bucură-te, chemându-ne să luăm de la tine pildă de vieţuire;
Bucură-te, că ne îndemni să îţi urmăm în milostenie;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 7-lea
Ridicându-te la rugăciune într-o noapte, vrăjmaşul diavol te-a înspăimântat, iar tu, de frică, ai lăsat rugăciunea şi te-ai dus să te culci, dar nici în somn ispita nu a încetat, căci ai visat mulţime de diavoli care încercau să te omoare. Dar, rugându-te Maicii Domnului şi Sfântului Nicolae, ai primit degrabă ajutor, şi pentru aceasta I-ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Sfântul Nicolae ţi-a spus în vis: „Fiica mea! Fii tare şi puternică şi nu te înfricoşa de ameninţările diavolilor, căci Hristos mi-a poruncit să te apăr de diavoli şi de oamenii cei răi”, iar tu, trezindu-te, l-ai văzut cum ieşea ca un fulger din camera ta, deşi uşa era închisă. Te lăudăm cu toţii, cinstită Iuliana, pentru că eşti fiică duhovnicească a sfântului din Mira Lichiei:
Bucură-te, că de ispitele întunericului ne ajuţi să ne ferim;
Bucură-te, că celor înfricoşaţi de diavol le aduci pacea;
Bucură-te, sprijin al preoţilor care se luptă cu puterile întunericului;
Bucură-te, că îi ajuţi să izgonească diavolii care îi chinuie pe oameni;
Bucură-te, că Domnul ţi-a dat putere împotriva duhurilor necurate;
Bucură-te, că pe cei robiţi de păcate îi îndrepţi spre pocăinţă;
Bucură-te, că pentru rugăciunile tale nevăzutului înşelător îi descoperim cursele;
Bucură-te, că ai arătat că mirenii pot ajunge la măsurile monahilor;

Bucură-te, că, precum ai fost ajutată de Sfântul Nicolae, ne ajuţi şi tu pe noi;
Bucură-te, că nu numai de diavoli, ci şi de oamenii răi te-a apărat sfântul ierarh;
Bucură-te, că, cinstindu-i pe sfinţi, ai fost ajutată de ei;
Bucură-te, că acum împreună cu ei Îl slăveşti pe Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 8-lea

Încercând iar diavolii să te înspăimânte, degrabă a venit Sfântul Nicolae şi i-a gonit, dar unul din ei a strigat fugind că la bătrâneţe vei muri de foame şi nu vei mai putea să ajuţi pe nimeni după obicei, dar tu nu te-ai înfricoşat, ci I-ai cântat lui Dumnezeu cântarea de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Mii şi mii de creştini au murit din pricina marii foamete îngăduite de Dumnezeu pe pământul rusesc, tu însă te-ai străduit să nu laşi nici un sărac să plece neajutorat de la uşa casei tale. Şi, ştiind că nici acum nu îi laşi lipsiţi de ajutorul tău pe cei necăjiţi, îţi zicem:
Bucură-te, că în vremuri grele credinţa nu ţi s-a împuţinat;
Bucură-te, că atunci când puţin credincioşii se tulburau tu ţi-ai păstrat pacea;
Bucură-te, că în lume ai trăit ca şi cum nu ai fi fost din lume;
Bucură-te, că i-ai îndemnat pe cei de lângă tine să se mulţumească cu ce aveau;
Bucură-te, că rugându-i să nu fure de la alţii i-ai învăţat să ceară de la Dumnezeu;
Bucură-te, că necazul l-ai înfruntat prin veselie duhovnicească;
Bucură-te, că în necazuri a fost încercată credinţa ta;
Bucură-te, că ai purtat crucea sărăciei fără să cârteşti;
Bucură-te, că răbdând sărăcia nu L-ai hulit pe Dumnezeu;
Bucură-te, că ştiind greutăţile vieţii îi ajuţi pe cei lipsiţi;
Bucură-te, milostivă ajutătoare în ceasul încercării noastre;
Bucură-te, că te rogi să avem cele de trebuinţă;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 9-lea

Cum oare să vieţuim, ca să Îi fim bine plăcuţi lui Dumnezeu? Cine are cu adevărat dreaptă socoteală, rânduind cum trebuie postul şi rugăciunea? Ştiindu-ne micimea, ne rugăm ţie, Sfântă Iuliana, să te rogi să fim îndrumaţi prin părinţii noştri duhovniceşti, ca lui Dumnezeu, care te-a întărit, să Îi putem cânta cu toţii cântarea de laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Nu te-ai uitat la neputinţa firii femeieşti, ci ai adăugat nevoinţă peste nevoinţă, simţindu-te acoperită de harul lui Hristos. Nefiind maică, ai arătat că mirenii pot lua asupra lor jugul asprelor nevoinţe, ruşinându-i pe toţi cei care spuneau că vremea nevoinţelor a trecut, şi pentru râvna ta îţi zicem:
Bucură-te, că însetai după cuvintele înţelepte ale Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, că nu în puterile tale, ci în Hristos ţi-ai pus nădejdea;
Bucură-te, că ai fugit de lenevie şi de împrăştierea minţii;
Bucură-te, că nu ai lăsat ispita mândriei să îţi intre în suflet;
Bucură-te, că ai dispreţuit făţărnicia şi purtarea fariseică;
Bucură-te, că mult te-ai folosit de sfaturile duhovnicului tău;
Bucură-te, că îi ajuţi pe creştini să îşi găsească duhovnici iscusiţi;
Bucură-te, că, ascultându-L pe Dumnezeu, ai fost şi tu ascultată de El;
Bucură-te, că nopţile le petreceai în privegheri, bucurându-te în Domnul;
Bucură-te, că rugăciunea lui Iisus zicând neîncetat, ai curăţit cămara inimii tale;
Bucură-te, dascăl al rugăciunii pentru cei din vâltoarea lumii;
Bucură-te, că pe Mirele Hristos L-ai aşteptat ca o fecioară înţeleaptă;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 10-lea

După ce ai adus pe lume treisprezece copii, ai râvnit a-ţi înmulţi nevoinţele şi te-a frământat gândul plecării la mănăstire. Dar soţul tău te-a rugat să rămâi alături de el, învoindu-se să trăiţi în înfrânare, ca fraţii. Iar tu, fiind soţie ascultătoare şi mamă iubitoare de fii, te-ai supus cu smerenie, cântându-I lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ai arătat că nu dispreţuieşti nunta, trăind viaţă legiuită cu bărbatul tău, însă ai arătat şi că scopul vieţii de familie este dobândirea Raiului. Iar după ce ţi-ai făcut datoria de mamă, născând şi crescând mulţi copii, ai vrut să urci mai sus pe scara virtuţilor, şi ai trăit lângă soţul tău ca lângă un frate în Hristos. Şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că ai vrut să urmezi cuvioşilor părinţi şi cuvioaselor maici;
Bucură-te, că fără să depui voturile călugăreşti, ai trăit ca o maică;
Bucură-te, că rămânând în aceeaşi cameră cu soţul tău, ai trăit îngereşte;
Bucură-te, că după moartea acestuia, te-ai pregătit pentru propria moarte;
Bucură-te, că fără să porţi pe tine haina monahală, ai purtat haina nevoinţelor;
Bucură-te, că preotul a auzit glasul Maicii Domnului care din icoană te-a lăudat;
Bucură-te, că glasul a mărturisit în chip minunat că Duhul Sfânt sălăşluieşte în tine;
Bucură-te, că Maica Domnului te-a chemat să te rogi la biserică, nevoindu-te;
Bucură-te, că deşi era foarte frig, i-ai dat ascultare, necruţându-ţi ostenelile;

Bucură-te, că sărutând tu icoana Născătoarei de Dumnezeu, în tot satul s-a simţit bună mireasmă;
Bucură-te, că Împărăteasa Cerurilor a cerut să fii cinstită pentru sfinţenia ta;
Bucură-te, că pentru evlavia ta, oamenii L-au slăvit pe Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 11-lea
Îmbolnăvindu-te în ultimele zile ale vieţii tale, nu ţi-ai împuţinat nevoinţele, ci ai înmulţit rugăciunile. Şi când, slăvindu-L pe Dumnezeu, ai părăsit această lume s-a văzut pe capul tău o coroană de aur şi o lumină albă, pentru care toţi I-au cântat Domnului într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Bucurie mare au avut cei care au aflat moaştele tale nestricate şi de mir izvorâtoare, şi au dus de îndată la catedrală un vas cu mirul bine mirositor, cu care ungându-se bolnavii au primit tămăduire. Vestind şi noi binecuvântarea sfintelor tale moaşte, îţi cântăm aşa:
Bucură-te, că la moartea ta s-a arătat pe capul tău o coroană de aur;
Bucură-te, că ai fost încununată de Dumnezeu pentru sfinţenia ta;
Bucură-te, că după moarte, ai cerut să fii înmormântată lângă soţul tău;
Bucură-te, că şi prin aceasta ai arătat cinstea familiei;
Bucură-te, adeverind că taina căsătoriei nu se sfârşeşte în lumea aceasta;
Bucură-te, că îi chemi pe creştini să se pregătească pentru Viaţa cea veşnică;
Bucură-te, că şi după moarte L-ai mărturisit cu putere pe Hristos;
Bucură-te, că aflarea sfintelor tale moaşte a fost pricină de bucurie;
Bucură-te, că mulţimea mirului izvorât a arătat mulţimea minunilor tale;
Bucură-te, că celor care îşi întinează trupurile prin păcate le vădeşti rătăcirea;
Bucură-te, că celor care dispreţuiesc trupul le arăţi greşeala;
Bucură-te, că trupul tău a fost templu al Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 12-lea
Arătându-te după moarte preotesei Agata, care era bolnavă, i-ai zis: „Mergi la biserică şi sărută icoana Sfintei Iuliana”, iar ea, tămăduindu-se, a făcut cunoscută minunea ta, cântându-I lui Dumnezeu cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Mulţime mare de minuni ai făcut nouă, credincioşilor şi pentru aceasta te rugăm să stai lângă noi în fiecare zi a vieţii noastre, apărându-ne în necazuri şi ispite, ca să îţi cântăm cu inimile pline de bucurie:

Bucură-te, că pe preoteasa Agata ai chemat-o să sărute icoana ta;
Bucură-te, că şi pe noi ne chemi să te cinstim ca pe o ajutătoare a noastră;
Bucură-te, că pe copiii cărora le curgea sânge din mâini şi din picioare i-ai vindecat;
Bucură-te, că pe Iosif l-ai izbăvit de moarte când nimeni nu credea că va mai trăi;
Bucură-te, că el a venit pe jos în satul Lazarevo pentru a-ţi mulţumi;
Bucură-te, că din ostenelile lui ne învăţăm şi noi să fim mulţumitori;
Bucură-te, că ai stins focul care se apropia de biserică;
Bucură-te, că multe feluri de minuni ai săvârşit prin harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, primind puţinele noastre cuvinte de laudă;
Bucură-te, că din Rusia în toată lumea s-a întins lauda ta;
Bucură-te, că moaştele tale au binecuvântat ţinuturi îndepărtate;
Bucură-te, minune a lui Dumnezeu pentru întărirea adevăratei credinţe;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfântă Iuliana din Lazarevo, comoară a Rusiei dreptcredincioase şi a întregii Biserici, primeşte acum această rugăciune care se aduce ţie ca mulţumire pentru ajutorul pe care îl dai neamului creştinesc, şi întăreşte-ne ca până la sfârşitul vieţii noastre să Îi cântăm lui Dumnezeu împreună cu tine: ***Aliluia!***

Apoi se zice:

Icosul 1
Tu eşti bucuria noastră, mângâierea şi ajutorul nostru, roabă aleasă a lui Hristos, că împreună călătoreşti pe marea vieţii cu cei ce se roagă ţie, izbăvindu-i de vifor şi ducându-i la limanul cel liniştit al Raiului, şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, mlădiţă a Bisericii dreptslăvitoare;
Bucură-te, candelă aprinsă pentru Hristos;
Bucură-te, înger al curăţiei şi al rugăciunii;
Bucură-te, dreptar al vieţuirii creştine în familie;
Bucură-te, pildă pentru soţiile credincioase;
Bucură-te, pavăză a mamelor creştine şi a copiilor lor;
Bucură-te, veghetoare asupra tinerilor care vor să se căsătorească;
Bucură-te, arătând calea spre mănăstire celor care o caută;
Bucură-te, mână întinsă celor ce vor să se pocăiască;
Bucură-te, ajutătoare celor ce pun început bun mântuirii;
Bucură-te, glas al sfinţeniei în pustia lumii iubitoare de rătăcire;
Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!

Condacul 1

Pe Sfânta Iuliana cea milostivă, care prin faptele ei a fost icoană vie a lui Hristos şi a mărturisit că familia este o cale de sfinţenie, biruind cu iscusinţă cursele vrăjmaşului şi ispitele trupeşti, să o lăudăm iubitorilor de Dumnezeu, zicând: ***Bucură-te, Sfântă Iuliana, cunună a familiilor creştine!***

Apoi se zice această:

Rugăciune

Sfântă Iuliana din Lazarevo, chivot al milosteniei şi reazem al familiilor credincioase, plecând genunchii la rugăciune cădem către tine şi te rugăm: vezi necazurile care ne apasă, vezi furtuna care s-a ridicat asupra noastră. Nu ne lăsa, sfântă a lui Dumnezeu. Vino în ajutorul nostru degrabă, aşa cum şi Sfântul Nicolae a venit în ajutorul tău când erai înconjurată de diavoli. Nu pregeta, sfântă, să arăţi puterea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu pentru mângâierea celor neputincioşi.

Vino, Sfântă Iuliana, vino şi stai lângă inimile noastre apăsate de durere şi de tulburare. Roagă-te să ne întărim credinţa, să părăsim păcatele şi să punem început bun mântuirii. Arată-te păzitoare a curăţiei şi iubirii celor căsătoriţi, îndrumătoare a copiilor şi a tinerilor. Fii mângâietoare a orfanilor şi a celor întristaţi şi grabnică tămăduitoare a celor bolnavi, aşa cum ai fost şi celor care au primit de la tine ajutor minunat în rugăciunile lor.

Ai grijă de toţi creştinii, de copii, de părinţii lor, de toţi monahii şi monahiile, de toţi preoţii şi ierarhii. Roagă-te pentru noi, să nu fim înghiţiţi de duhul lumii acesteia şi să nu lepădăm credinţa cea dreaptă. Ci să mergem pe calea sfinţeniei, pe calea rugăciunii şi a virtuţilor, ca, acoperiţi de rugăciunile tale, să Îl slăvim pe Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, în vecii vecilor. Amin.

***

Binecuvântat este Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute. Binecuvântat este Unul-Născut Fiul Său, Cuvântul lui Dumnezeu cel fără de început şi veşnic, Care din Tatăl S-a născut, Dumnezeu din Dumnezeu, născut mai înainte de veci, Puterea cea stăpânitoare prin Care toate s-au făcut. Binecuvântat este Sfântul Mângâietor şi de viaţă dătătorul Duh, care de la Tatăl purcede şi S-a arătat oamenilor prin Fiul; Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, trei Persoane ce una în fiinţă sunt, o slavă, o fiinţă şi o neschimbată împărăţie. Fiinţă fără de început, un Dumnezeu făcător şi stăpânitor şi păzitor al tuturor veacurilor, pe Care puterile cereşti Îl binecuvântează şi cetele îngereşti Îl slăvesc, Ce dăruieşte înţelepciune şi judecată celui care cere şi nu dispreţuieşte pe păcătosul care se pocăieşte pentru a afla mântuirea.

Pentru aceasta Îi mulţumesc acestui bun şi multmilostiv Dumnezeu, păcătos şi rău precum sunt şi nevrednic de a lăuda bunătatea Sa; Lui Îi aduc mărturisirea şi lauda mea, şi mă rog să-mi asculte rugăciunea în această zi când Îl chem şi să dăruiască cuvinte buzelor mele pentru a putea grăi despre o viaţă cuvioasă, plină de strălucire duhovnicească. Cuvine-se cu adevărat să-L binecuvântezi şi să chemi ajutorul Său; căci, ***aducându-mi aminte de mama mea, acea sfântă şi plină de virtute doamnă, de faptele ei cele sfinte, milosteniile, postirile, metaniile, privegherile cele de toată noaptea, lacrimile neîncetate, rugăciunile şi toate celelalte virtuţi ale sale, mi-e teamă să nu le dau uitării şi tăcerii.***

Căci cuget la acea slugă care a fost pedepsită fiindcă, în loc să înmulţească talantul Stăpânului său, l-a îngropat în pământ. Apoi mi-e teamă şi că cineva, auzindu-mă, ar putea crede că încerc să înşel doar fiindcă e mama mea şi că ceea ce am scris nu este adevărat.

Dar Domnul Dumnezeul nostru Cel viu, Care cunoaşte toate lucrurile chiar mai înainte de facerea lor, ştie că nu mint, căci grăiesc adevărul după cum l-am văzut cu proprii mei ochi şi l-am simţit cu propriile mele mâini. Şi să nu îmi fie mie a minţi despre sfinţi. Dacă unii aud ceea ce am scris şi sunt surprinşi de graiul

împodobit şi nu vor să creadă, fie ca Domnul să aibă milă de ei, căci ei se gândesc numai la slăbiciunea omenească şi toate cele spuse despre oameni şi le închipuie rele. Dacă unii vor cu adevărat să verifice cinstita şi evlavioasa viaţă a sfintei mele mame Iuliana, să-i întrebe pe cei ce au slujit-o şi pe vecinii dimprejur despre ce fel de viaţă curată a dus din tinereţe, căci sunt mulţi care o ştiu şi şi-o amintesc pe fericita Iuliana pe când trăia şi cunosc lucrările şi faptele sale de virtute. ***Căci, dacă locurile unde a trăit fericita Iuliana ar avea gură, nu ar înceta să vorbească despre lucrările şi faptele sale de virtute; căci ea cu adevărat a urmat viaţa şi virtuţile sfinţilor ce mai înainte au fost bineplăcuţi lui Dumnezeu.***

Cum aş putea vorbi despre cele ce sunt mai presus de puterile mele? Căci sunt păcătos şi netrebnic. Dar cred că acel suflet curat şi milostiv mă va povăţui şi mă va învăţa ce cuvânt să alcătuiesc despre ea, pe mine, care sunt fiul ei după trup, dar în duh sunt robul ei sau vreo stârpitură nefolositoare. Înţelegeţi aceasta deci toţi ce sunteţi martorii acestei vieţi ziditoare, dacă graiul meu e îndeajuns de puternic. Cade-se mai întâi să spun câteva cuvinte despre cine erau părinţii săi, unde şi cum a trăit şi cum a murit. Toate acestea nouă ne sunt cunoscute în amănunt. Nouă, despre care n-aş putea spune că suntem copiii săi, ci robii săi, căci nevrednic sunt a mă numi fiu al unei asemenea sfinte femei de vreme ce nu i-am urmat virtutea. Dar vă voi spune o minunată istorie despre ceea ce s-a întâmplat în familia noastră.

În zilele evlaviosului ţar şi mare prinţ Ivan Vasilievici a toată Rusia trăia la curtea sa regală un om evlavios şi milostiv pe nume Iustin Nediurev, ce avea rangul de econom. Avea o soţie care era, la fel ca şi el, de Dumnezeu şi de săraci iubitoare, pe nume Ştefanida, fiica lui Grigorie Lukin din ţinutul oraşului Murom. Ei au trăit plini de evlavie şi de virtute, având mulţi fii şi fiice, multe bogăţii şi mulţi robi. Lor li s-a născut şi fericita Iuliana. Pe când avea şase ani, mama sa a părăsit această viaţă, iar Iuliana a fost dusă în ţinutul oraşului Murom de către bunica sa, mama mamei, o văduvă pe nume Anastasia Lukina, soţia lui Grigorie Lukin, fiica lui Nichifor Dubenschi. Aceasta a crescut-o în evlavie şi virtute timp de şase ani. Când fericita Iuliana avea doisprezece ani, bunica sa a părăsit şi ea această viaţă şi i-a cerut fiicei sale, Natalia Arapova, soţia lui Putin Arapov, să o ia pe nepoata Iuliana în casa sa şi să o crească cum trebuie şi în evlavie, căci mătuşa sa avea opt fiice şi un fiu.

Încă de când era foarte tânără, fericita Iuliana L-a iubit pe Dumnezeu şi pe Preacurata Sa Maică. Era plină de respect şi supusă mătuşii şi verişorilor săi şi iubea smerenia şi tăcerea în toată vremea. Se dăruia rugăciunii şi postului şi pentru aceasta era adesea dojenită de mătuşa sa şi batjocorită de verişorii ei, fiindcă îşi chinuia trupul său fiind atât de tânără. În fiecare zi îi spuneau: „O,

fată nesăbuită, de ce îţi omori trupul când tu eşti atât de tânără şi de ce vrei să-ţi distrugi frumuseţea cea feciorelnică?". Astfel ei încercau adesea să o facă să mănânce şi să bea dimineaţa. Ea nu ceda niciodată, ci primea toate cu mulţumire şi pleca în tăcere. Era supusă tuturor, căci din copilărie avusese o fire delicată, tăcută, liniştită şi smerită şi se lipsea de distracţii şi orice fel de jocuri. Dacă era silită de copiii de vârsta sa să joace diverse jocuri deşarte şi să cânte, precum adesea se întâmpla, ea nu se alătura niciodată lor, ci se prefăcea că nu ştie să se joace, şi astfel îşi ascundea virtutea.

În schimb se ocupa cu torsul şi broderia. Şi sfeşnicul ei nu se stingea nici noaptea (Pilde 31, 18). Făcea haine pentru orfanii, văduvele şi neputincioşii din sat şi se îngrijea de cei în nevoi şi de cei bolnavi, aşa încât toţi erau uimiţi de înţelepciunea şi evlavia sa. Şi frica lui Dumnezeu s-a sălăşluit într-însa. În acel sat cea mai apropiată biserică era cam la două verste depărtare, aşa încât, cât a fost mică, nu a avut ocazia să meargă la biserică pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu sau să audă un preot învăţând despre mântuire. Astfel încât numai bunul ei simţ i-a fost învăţător spre virtute, căci, precum spune **Sfântul Antonie cel Mare:** „*Cei ce au o minte sănătoasă nu au nevoie de Scripturi".*

Fericita Iuliana a urmat acest cuvânt: fără să studieze cărţi şi fără învăţător, încă de mică, ea a împlinit toate poruncile şi, precum o nestemată de mare preţ, a strălucit în mijlocul cenuşii crescând în evlavie şi dorind să audă cuvântul lui Dumnezeu. Dar, cât a fost mică, n-a avut această ocazie şi era batjocorită de cei neştiutori pentru faptele sale cele bune. Totuşi, întunericul vicleniei nu poate vătăma în nici un fel frumuseţea soarelui, căci ea era ca o casă zidită pe stâncă. Râurile au trecut peste ea, vânturile au bătut-o, dar n-au putut să o clatine.

Precum apostolul spune: Cine ne va despărţi pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? (Rom. 8, 35) Iar dumnezeiescul David zice: Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului. Nu se va clătina în veac şi Nu va lăsa Domnul toiagul păcătoşilor peste soarta drepţilor, ca să nu-şi întindă drepţii întru fărădelegi mâinile lor (Ps. 124).

Când fericita Iuliana a împlinit şaisprezece ani, a fost dată în căsătorie lui Gheorghe Ossorghin, un nobil bogat ce trăia în judeţul Murom şi au fost cununaţi de preotul Patapie ce slujea în biserica Dreptului Lazăr, prietenul lui Dumnezeu, din satul soţului ei. Mai târziu, fiind plin de virtuţi, acest preot a intrat în mănăstirea „Schimbarea la Faţă" aflată în de Dumnezeu păzitul oraş Murom, unde a luat numele călugăresc de Pimen şi apoi a ajuns arhimandrit.

Acest preot i-a învăţat frica lui Dumnezeu după predania Sfinţilor Apostoli şi a Sfinţilor Părinţi, le-a arătat cum trebuie să trăiască soţii cu soţiile lor, le-a spus despre rugăciune şi post, despre milostenie şi alte fapte bune. Ea a ascultat cu mare atenţie şi râvnă cuvântul cel dumnezeiesc, învăţătura şi poveţele şi ceea ce a fost sădit în ea precum într-un pământ bun a crescut şi s-a înmulţit; ea nu numai că a ascultat învăţătura, dar s-a şi hotărât să pună în practică. Şi astfel, după ce preotul i-a învăţat şi le-a dat binecuvântarea sa, au plecat la socrul ei, Vasile, căci părinţii soţului ei încă mai trăiau. Socrul ei era un om bogat şi cunoscut la curtea ţarului, iar soacra sa era şi ea dintr-o familie bună şi învăţată. Aveau doar un fiu şi două fiice, multe sate şi robi precum şi multe alte proprietăţi.

Când au văzut că nora lor este din familie nobilă, pricepută la multe lucruri bune şi delicată, s-au bucurat, L-au slăvit pe Dumnezeu şi au dat în mâinile ei conducerea gospodăriei. Ea era cu toată smerenia foarte ascultătoare şi supusă lor, nu ieşea niciodată din cuvântul lor, nici nu-i contrazicea vreodată, ci îi respecta foarte mult şi îndeplinea fără cârtire toate câte îi spuneau să facă, aşa încât socrii ei se minunau şi o respectau mult şi ei pentru aceasta. Atunci când rudele sau altcineva o încercau cu diferite întrebări şi discuţii, ea dădea la fiecare întrebare un răspuns potrivit şi plin de înţeles, astfel încât toţi se minunau de bunul său simţ şi slăveau pe Dumnezeu.

Încă din tinereţe fericita Iuliana fusese obişnuită să se roage îndelung lui Dumnezeu în fiecare seară şi să facă o sută sau mai bine de metanii şi abia apoi să se culce. De asemenea, în fiecare dimineaţă când se trezea, se ruga mult Domnului şi îl învăţa şi pe soţul ei să facă la fel, căci, după cum spune marele Apostol Pavel: Ce ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui bărbatul? (I Cor. 7, 16) şi către soţ la fel zicând. Şi iarăşi: Dacă însă te vei însura, n-ai greşit (I Cor. 7, 28) şi Cel ce îşi mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită şi mai bine face (I Cor. 7, 38).Fericita Iuliana era mâhnită că nu ajunsese încă la chipul cel mai înalt al vieţii feciorelnice, dar a auzit pe acelaşi apostol care zice: Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare (I Cor. 7, 27), femeia este legată prin lege şi nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; ea se va mântui prin naşterea de prunci, dacă s-a ţinut stăruitor de tot ce este lucru bun (cf. I Cor. 7, 39; I Tim. 2, 15; 5, 10). Şi iarăşi se spune în altă parte: „Viaţa omenească este împărţită în două stări: cea călugărească şi cea normală (obişnuită); celor din starea obişnuită le este îngăduit să se căsătorească şi să mănânce carne, dar în rest trebuie să împlinească celelalte porunci ale lui Hristos exact ca monahii”. „Se poate să trăieşti în lume cu soţ şi tot să fii plăcut lui Dumnezeu”. „Nu tot cel ce se tunde în monahism se mântuieşte, ci cel care împlineşte cele ale călugărului” şi, „dacă

cineva trăieşte în lume cu o soţie şi împlineşte legea, este mai bun decât un călugăr care nu a împlinit toată legea" şi „un mirean virtuos este o minune în lume" .

A cugetat îndelung la toate acestea. Ea se silea după lege să împlinească toate poruncile Domnului Iisus Hristos. Nu lăsa nici măcar o seară să treacă fără rugăciuni îndelungate, aşa încât îi mai rămânea puţină vreme pentru somn, dar totuşi dimineaţa se trezea devreme şi se ruga mult lui Dumnezeu.

Atunci când soţul ei era plecat în slujba Ţarului pentru un an sau doi sau câteodată chiar trei , ea nu mai dormea noaptea, ci spunea rugăciuni îndelungate către Dumnezeu. Sfeşnicul ei nu se stingea toată noaptea, căci lucra cu mâinile din greu la roata de tors şi la brodat. După ce vindea ce lucrase, dădea cele obţinute săracilor sau pentru construirea bisericilor, căci se pricepea la broderii. Făcea multă milostenie, dar păstra totul în taină faţă de socrii săi. Singura care ştia era o tânără slujnică prin care trimitea milosteniile celor nevoiaşi. Făcea aceasta în fiecare noapte fără ca cineva să ştie. După cum spune Sfântul Evanghelist Matei şi Însuşi Hristos Domnul cu sfintele Sale buze: deci, când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta…, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie (Matei 6, 2-4).

În timpul zilei cu osârdie se îngrijea de gospodărie şi avea grijă de văduve şi orfani ca o adevărată mamă a lor. Îi spăla cu propriile sale mâini, îi îmbrăca, îi hrănea şi le dădea de băut. În ea se împlinea cuvântul înţeleptului Solomon: Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Preţul ei întrece mărgeanul. Într-însa se încrede inima soţului, iar câştigul nu-i va lipsi niciodată (Pilde 31, 10-11). Dacă cineva rămânea în urmă, nu se îngrijora, căci toţi din casa ei erau îmbrăcaţi şi hrăniţi, şi dădea fiecăruia de muncit pe măsura puterilor. Ura mândria şi semeţia şi nu îi chema niciodată pe slujitori cu porecle şi nici nu-i cerea nici unuia să-i aducă apă să se spele pe mâini sau să-i scoată încălţările, toate acestea făcându-le ea singură. Doar când nevoia o cerea, atunci când veneau musafiri, o serveau slujitorii ca un lucru ce se obişnuia atunci. Dar de îndată ce plecau musafirii, ea se schimba complet şi se ocăra neîncetat şi cu smerenie spunând: „Cine sunt eu, femeie netrebnică, ca să fiu servită de asemenea oameni, chipuri ale lui Dumnezeu?". Şi slăvind pe Dumnezeu pentru acestea, întru toate era chip al virtuţii.

Dar unii slujitori erau nesăbuiţi, neascultători şi leneşi la slujba lor. Alţii se certau cu ea, dar ea răbda toate acestea cu smerenie. Toate le lua asupra sa şi se învinuia spunând: „Eu însămi păcătuiesc pururea înaintea lui Dumnezeu, iar El

este răbdător cu mine, deci ce aş putea să le cer acestora care sunt oameni ca şi mine; deşi Dumnezeu ni i-a încredinţat nouă spre slujire, sufletele lor sporesc mai mult decât ale noastre”. ***Îşi amintea de*** **cuvintele Mântuitorului**: ***Vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: că îngerii lor, în ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu Care este în ceruri (Matei 18, 10). Nu învinovăţea niciodată pe slujitorii care o ocărau şi pentru aceasta era mustrată adesea de socrii şi soţul ei. Dar pe ea nu o mâhneau nici unele dintre acestea, ci stătea tare, neclintită precum un stâlp, punându-şi toată nădejdea în Dumnezeu şi în Preacurata Născătoare de Dumnezeu.***

Se ruga adesea marelui făcător de minuni Nicolae, de la care a primit mult ajutor, după cum ea însăşi a povestit. Într-o noapte, pe când soţul era plecat, s-a ridicat la rugăciune ca de obicei, iar diavolul, cel ce urăşte binele, laolaltă cu demonii săi au încercat să o împiedice şi prin înşelătorii au adus mare frică şi groază asupra ei. Fiind încă tânără şi fără experienţă, ea s-a înfricoşat, s-a aşezat în pat, s-a acoperit cu o pătură şi a adormit degrabă. A văzut o mulţime mare de demoni venind spre ea cu tot felul de arme, dorind să o omoare. Au început să o ameninţe zicând: „Dacă nu încetezi ceea ce faci, te vom omorî pe loc”. Atunci, fiind foarte înfricoşată, şi-a ridicat ochii spre Dumnezeu şi către Preacurata Maică şi l-a chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae. Sfântul a apărut degrabă ţinând în mână o carte mare cu care a început să-i lovească pe demoni, alungându-i astfel pe toţi, iar aceştia au dispărut precum fumul. Apoi şi-a ridicat dreapta şi a binecuvântat-o zicând: „Fiica mea! Fii tare şi puternică şi nu te înfricoşa de ameninţările demonilor, căci Hristos mi-a poruncit să te apăr de demoni şi de oamenii cei răi”. Apoi s-a trezit imediat şi a văzut foarte limpede cum un bătrân cinstit a ieşit pe uşa camerei iute ca un fulger; s-a sculat şi a văzut că uşa era încuiată bine ca de obicei. Din acea clipă înainte ea s-a bucurat foarte ca şi cum a primit un semn, Îl slăvea pe Dumnezeu şi se minuna în sinea ei. Nu a spus altora despre aceasta, ci s-a dăruit cu şi mai multă râvnă faptelor bune.

În scurtă vreme după-aceea, ca pedeapsă pentru păcatele noastre, mânia lui Dumnezeu a lovit pământul rus: a fost o mare foamete şi foarte mulţi au murit. În acea vreme, ea dădea multe milostenii, dar nu spunea nimănui despre acestea. Lua mâncare de la soacra sa pentru mesele de dimineaţă şi prânz şi le dădea săracilor. Încă din copilărie, ea nu mânca nimic înainte de prânz şi nimic după prânz până la masa de seară. Dar când soacra sa a văzut aceasta, i-a zis: „Dragă noră, ştii ce bucuroasă sunt când văd că ai început să mănânci atât de des, dar sunt uimită că ţi-ai schimbat obiceiul. Când era pâine din belşug, n-am putut să te fac să vii la mesele de dimineaţă şi prânz, iar acum, când e lipsă de

mâncare în lume, iei şi masa de dimineaţă şi de prânz". Nevrând să se dea de gol, ea i-a răspuns: „Înainte să încep să am copii, nu mi-era foame, dar când am început să dau naştere pruncilor, am slăbit şi mi-au scăzut puterile şi nu mă pot satura. Mi-e foame nu numai în timpul zilei, ci şi noaptea, dar mi-e ruşine să vă cer mâncare". Soacra sa se bucura să audă aceasta şi îi trimitea multă mâncare să aibă nu numai ziua, ci şi noaptea. Nu era deloc lipsă de mâncare în casă deoarece fuseseră păstrate multe grâne din anii trecuţi. Ea primea mâncare de la soacra sa, dar nu mânca nimic din ea, ci o împărţea toată celor care aveau nevoie. Când murea vreun sărac, ea plătea pentru a fi spălat, aducea haine de înmormântare şi trimitea bani pentru a fi înmormântat. Când vedea pe cineva din satul ei că era înmormântat, fie că îl cunoştea sau nu, se ruga mult pentru sufletul aceluia.

La scurtă vreme după ce foametea s-a sfârşit, a izbucnit deodată o epidemie groaznică şi mulţi au murit din cauza acestei boli care se numea postrel . Din cauza acesteia, mulţi oameni nesăbuiţi se încuiau în casă şi nu primeau pe cei infectaţi şi nici măcar nu se atingeau de hainele lor. Pe de altă parte, fericita Iuliana, fără ştirea socrilor, spăla într-o baie, cu propriile sale mâini, pe mulţi dintre cei infectaţi, îi îngrijea şi se ruga Domnului pentru însănătoşirea lor. Când murea vreunul, ea plătea pregătirile de înmormântare, se îngrijea de slujbă şi îi spăla pe cei rămaşi orfani cu propriile-i mâini. Astfel a trăit mulţi ani cu socrii săi, nefiind niciodată neascultătoare sau morocănoasă, ci îi cinstea, precum o fiică cinsteşte pe părinţii săi. Când socrii ei, care intraseră în monahism, au murit la o vârsta foarte înaintată, i-a cinstit cu cântări de îngropăciune şi cu psalmi şi cu o înmormântare bineplăcută lui Dumnezeu. A împărţit multe milostenii întru pomenirea lor mănăstirilor, bisericilor şi săracilor. A plătit liturghii pentru ei în multe biserici şi a dat mese în casa sa pentru preoţi şi călugări, săraci, văduve şi orfani şi pentru toţi cei din nevoi. A dăruit mâncare din belşug tuturor celor care veneau, rugând pe toţi să se roage lui Dumnezeu pentru sufletele celor adormiţi şi a trimis milostenii celor ce erau prizonieri, până în a patruzecea zi. Soţul ei fiind departe, a dat multe din avuţiile lor ca milostenie, nu numai atunci, ci în fiecare an, întru pomenirea celor morţi, căci a auzit în Sfintele Scripturi că cele ce le facem aici, aduc mult bine şi mângâiere sufletelor celor adormiţi, şi iarăşi: Unge pe altul cu mir şi tu vei fi primul care vei simţi mireasma, temându-se de ceea ce spune Sfântul Vasile cel Mare: „Oricine stăpâneşte avuţia părinţilor şi nu dăruieşte nimic din ea lui Dumnezeu, adică milostenie, este hoţ şi tâlhar; căci nu a dobândit-o prin munca sa, ci prin sudoarea tatălui său". Deci, temându-se de această poruncă, fericita Iuliana s-a silit să dea toate avuţiile rămase de la socrul său întru pomenirea lor.

Ea însăşi a început, mai mult decât oricând, să se ostenească pentru virtute.A trăit astfel mulţi ani cu soţul ei, în deplină virtute şi curăţie, după cuvântul lui Dumnezeu şi au avut zece fii şi trei fiice. Dintre aceştia, patru fii şi două fiice au murit de copii. Au crescut şase fii şi o fiică şi L-au lăudat cu mulţumire pe Dumnezeu căci au auzit cuvintele apostolului Pavel către Timotei: Soţia se va mântui prin naştere de fii (I Tim. 2, 15). Mulţumind lui Dumnezeu pentru copiii care muriseră, a zis cuvântul dreptului Iov: Domnul a dat, Domnul a luat (Iov 1, 21).

Căci a auzit cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: „Copiilor binecuvântaţi binecuvântată le este odihna. Pentru ce au a răspunde de vreme ce n-au săvârşit nici un păcat. Căci sunt număraţi cu fiii lui Iov şi cu copiii ucişi de Irod; ei slăvesc pe Dumnezeu cu îngerii şi se roagă Domnului pentru părinţii lor". Pentru aceasta ea nu s-a mâhnit pentru copiii care au murit şi se bucura de cei ce trăiesc.Dar diavolul, care urăşte tot ce este bun, a încercat să o tulbure în toate chipurile posibile şi a stârnit certuri deşarte între copiii săi şi slujitori. Ea vorbea cu ei cu multă înţelepciune şi delicateţe şi îi împăca. Satana nu putea să-i facă ei nici un alt rău şi, fiindcă voia să o aducă la deznădejde şi să o despartă de Dumnezeu, l-a împins pe unul dintre robi să-l omoare pe fiul ei cel mare. Sau, mă gândesc, s-ar putea să fi fost voia lui Dumnezeu, căci, după cum spune proorocul David: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăţ îndreptările Tale (Ps. 118, 71), ca astfel fericita Iuliana să se îngrijească de sufletul ei mai mult decât până atunci. „Chiar aurul, se spune, nu este desăvârşit până nu este pus la încercare" şi: „Dacă vezi pe cineva mai tânăr decât tine că moare şi nu te schimbi, cum te vei mântui?" şi: „Dacă nu poţi învăţa din necazuri, cum poţi învăţa când ţi-e bine?"

Când a murit fiul său, fericita Iuliana a fost foarte mâhnită, nu atât pentru moartea sa, cât pentru sufletul lui, căci a avut o moarte năprasnică. Ea nu şi-a pierdut cumpătul, ci cu cuvinte de mângâiere şi-a îndemnat soţul să nu-şi piardă nădejdea în Dumnezeu şi l-au pomenit cu cântări de psalmi, au dat milostenii din belşug şi au dat sărindare pentru el. Dar apoi, puţin după aceea, un alt fiu a fost omorât fiind în slujba Ţarului. Deşi s-a mâhnit puţin, a făcut-o în sufletul său şi nu în trup, căci nu striga şi nici nu-şi smulgea părul fără cuviinţă, precum fac alte femei, ci ziua şi-a pomenit fiii cu milostenii, cu slujbe bisericeşti, hrănind săracii, iar noaptea, nedormind, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor fiilor săi adormiţi.

Apoi a început să-l roage pe soţul ei să o lase să plece la mănăstire, dar el nu vroia, iar ea i-a zis: „Dacă nu mă laşi, voi fugi de acasă şi tot voi scăpa". Atunci

soţul a rugat-o în numele lui Dumnezeu să nu-l părăsească, că de acum a îmbătrânit şi mai sunt şi copii mici. *I-a citit din cărţile lui Cosma preotul şi ale altor Sfinţi Părinţi: „Veşmintele negre, zicea el, nu ne mântuiesc dacă nu trăim după rânduiala călugărească şi veşmintele albe nu ne vor pierde dacă vom face cele bineplăcute lui Dumnezeu. Cel care merge la mănăstire ca să scape de sărăcie şi pentru că nu vrea să aibă grijă de copiii săi, nici nu vrea să muncească şi nici nu caută dragostea Domnului, ci leneveşte doar, pe când copii săi orfani vor plânge şi se vor tângui tot mereu zicând: «De ce ne-au părăsit părinţii noştri care ne-au născut, şi ne-au lăsat într-aşa o sărăcie şi suferinţă?». Dacă avem poruncă să îi hrănim pe orfanii altora, cu atât mai mult nu trebuie să ne lăsăm proprii copii să moară de foame”.*

Şi i-a citit mai multe sfinte scrieri. După ce le-a ascultat, ea a renunţat la dorinţa sa zicând: „Facă-se voia Domnului!”. Dar l-a implorat pe soţul său ca, dacă e să mai trăiască alături, măcar să nu mai aibă relaţii trupeşti.Şi astfel şi-au făcut paturi separate în aceeaşi cameră. Pentru soţ a făcut acelaşi pat unde dormise şi până atunci, iar pentru sine, precum o pasăre ce a scăpat dintr-o prinsoare, a lepădat toate lucrurile lumeşti şi din tot sufletul şi-a pus nădejdea în Dumnezeu şi a început să postească şi să se înfrâneze peste fire. Vinerea nu mânca nimic, se închidea singură într-o cămăruţă separată din casă şi se dăruia cu totul rugăciunii către Dumnezeu. Lunea şi miercurea mânca o dată pe zi, mâncare negătită uscată. Sâmbăta şi Duminica punea masa în casa ei pentru preoţi, văduve, orfani şi pentru slujitorii ei, la care era mâncare din belşug. Ea însăşi îi servea şi de dragul lor bea şi ea un pahar mic de vin, nu pentru că voia vin, ci pentru că nu voia să-i mâhnească pe oaspeţi.

Căci auzise porunca Mântuitorului, care zice: Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogaţi, ca nu cumva să te cheme şi ei, la rândul lor, pe tine, şi să-ţi fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăţ, cheamă pe săraci, pe neputincioşi, pe şchiopi, pe orbi şi fericit vei fi că nu pot să-ţi răsplătească. Căci ţi se va răsplăti la învierea drepţilor (Luca 14, 12-14).

Sfinţii Părinţi, cunoscând slăbiciunea omului, şi fiind sub insuflarea Sfântului Duh, nu au interzis mâncarea şi băutura spre slava lui Dumnezeu, ci au zis: „Când faci un ospăţ şi îi inviţi pe fraţii tăi şi pe cei slăviţi, e bine şi aşa, şi frumos; dar mai ales invită-i pe fraţii tăi cei săraci, ca să nu fii lipsit de nici una din răsplătiri: adică aici vei fi slăvit de cei bogaţi şi, pentru milostenia către cei săraci, ţi se va dărui de Dumnezeu veşnica odihnă”. Fericita Iuliana, urmând acest cuvânt, cel mai mult se îngrijea de cei săraci. Dormea doar o oră, două,

seara, pe o sobă fără aşternuturi. Aşeza pe ea lemne cu colţurile ascuţite înspre trupul ei, ca pernă folosea din aceleaşi lemne şi aşeza cheile de fier sub coastele sale. În acest chip îşi pedepsea ea trupul. Fiindcă nu vroia să se odihnească, ea doar se întindea până ce adormeau slujitorii, pentru ca apoi să se trezească şi să se roage Domnului toată noaptea până ce băteau clopotele de Utrenie. Apoi se ducea la biserică la Utrenie şi la Sfânta Liturghie. În timpul zilei se ocupa cu lucrul mâinilor şi cu chivernisirea gospodăriei într-un chip bineplăcut Domnului. Asigura slujitorilor toată mâncarea şi îmbrăcămintea necesară şi îi dădea fiecăruia de lucru după puterile lui.

Avea grijă de văduve şi orfani, îi ajuta pe cei în nevoi în tot felul şi era chipul tuturor virtuţilor. Şi, simplu zicând cu cuvintele dreptului Iov, era ochii celui orb, piciorul celui şchiop (Iov 29, 15), adăpost pentru cei fără adăpost, îmbrăcăminte pentru cei goi. Suspina dacă vedea pe cineva suferind şi nici un cerşetor nu pleca din casa ei cu mâna goală. Pe slujitori îi călăuzea ca pe copii. Ura mândria şi semeţia şi, ca o adevărată mamă, nu ca o stăpână, în loc să ameninţe, era bună cu slujitorii care o supărau, învăţându-i din dumnezeieştile Scripturi fără ameninţări sau bătăi.

Deşi nu citise cărţi, îi plăcea să asculte citiri din dumnezeieştile cărţi şi tot ce auzea asculta cu atenţie, tâlcuind toate pasajele mai grele precum un filosof sau un om învăţat. Mereu zicea cu lacrimi: „Cu ce fapte bune putem să ne rugăm Domnului pentru noi înşine şi cum putem alunga păcatele ce ne ameninţă? Cum putem pune stavilă patimilor şi cum putem urma în vremea noastră vieţile sfinţilor din vechime şi cum vom putea face milostiv pe Hristos, nemitarnicul Judecător, la cea de-a doua Sa venire?”.

După ce s-a îndepărtat cu trupul de soţul ei, nu şi-a mai spălat trupul în baie.

Cu neputinţă este a descrie toate celelalte fapte bune ale sale şi a le pune în scris, căci nu ştiu ce bine nu a săvârşit. Nu jignea şi nu supăra pe nimeni şi se ferea de tot răul. Ce cuvinte potrivite s-ar putea găsi pentru a lăuda toate aceste osteneli? Cine ar putea spune toate cele dobândite de ea? Cine ar putea descrie întristările sale? Cine ar putea număra milosteniile sale? Unde sunt cei care spun că nu te poţi mântui trăind în lume? Dumnezeiescul Efrem zice: „Cum poţi zice că nu ne putem mântui în mijlocul lumii?

Dacă vrei, îţi voi spune în puţine cuvinte: ***nu locul este cel care ne mântuieşte, ci o inimă şi o voinţă întoarse către Dumnezeu.***

- Adam, în rai fiind şi în mare pace, s-a pierdut,

- pe când Lot în mijlocul sodomiţilor, ca şi cum ar fi fost pe valurile mării, a fost mântuit.
- Saul, în palatul său fiind, şi-a pierdut şi viaţa aceasta şi pe cealaltă,
- pe când Iov, stând în cenuşă în mijlocul grelelor necazuri, a primit cununa drepţilor”.

Aşadar, cel care spune că nu te poţi mântui în mijlocul oamenilor nu ştie nimic şi are o părere foarte proastă despre dumnezeieştile sinoade care sunt adunate adesea. Aceste porunci ea le-a împlinit. ***Fericita Iuliana a trăit cu soţul ei, a avut copii şi slujitori, dar a fost bineplăcută lui Dumnezeu şi Dumnezeu a numărat-o cu sfinţii din vechime, precum vom arăta mai târziu.*** Dar să ne întoarcem la cele de care vorbeam înainte.

Fericita Iuliana a mai trăit alături de soţul ei încă 10 ani după separarea lor şi când acesta a murit s-a lepădat şi mai mult de cele lumeşti, zicând cu proorocul David: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăţ îndreptările Tale (Ps. 118, 71) şi porunca Domnului mi-a deschis urechile. „Nu mă voi împotrivi şi nici nu voi cârti”, zicea ea. I-a mângâiat pe copii zicând: „Nu vă mâhniţi prea mult, copiii mei, căci moartea tatălui vostru este o lecţie şi o învăţătură pentru noi păcătoşii, aşa încât văzând-o să ştim că şi pe noi ne aşteaptă acelaşi lucru. Pocăiţi-vă mereu, dobândiţi toate virtuţile şi, mai ales, daţi milostenie cât de mult puteţi şi iubiţi-vă sincer unul pe altul”. I-a învăţat pe copii multe din dumnezeieştile Scripturi şi şi-a îngropat soţul cu psalmi şi cântări. Săracilor le-a împărţit pomeni din belşug şi a dat şi la multe mănăstiri şi biserici sărindare pentru sufletul soţului, căci ea nu se îngrijea de împărţirea averilor stricăcioase, ci mai degrabă de dobândirea dreptăţii.

În fiecare noapte nu mai dormea, ci se ruga lui Dumnezeu pentru soţul ei ca să i se dăruiască iertarea păcatelor, căci auzise cuvântul care zice: „O soţie bună îşi mântuieşte bărbatul chiar şi după moartea acestuia”. Ea urma pe evlavioasa împărăteasă Teodora şi alte sfinte femei care s-au rugat pentru soţii lor după moartea acestora.

De atunci înainte a adăugat postiri peste postiri, rugăciuni peste rugăciuni, lacrimi peste lacrimi şi dădea milostenie nemăsurată, aşa încât câteodată nu mai avea în casă decât o monedă. Atunci se împrumuta ca să dea obişnuita milostenie la cei nevoiaşi. Mergea în fiecare zi la biserică să se roage. Când venea iarna împrumuta bani de la copiii ei pentru a-şi face haine de iarnă, dar le dădea săracilor, iar ea rămânea toată iarna fără haine călduroase. Ghetele le purta direct pe piciorul gol (…) chinuindu-şi astfel trupul. Mulţi cunoscuţi îi

ziceau: „De ce îţi chinui trupul în halul acesta la vârsta ta?”, iar ea le răspundea: „Nu ştiţi că trupul ucide sufletul? Aşa că îmi voi omorî trupul, astfel încât să-mi mântuiesc sufletul la ziua Domnului nostru Iisus Hristos” . Iar altora le zicea: Pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi (Rom. 8, 18). Sau: „Cu cât se strică mai mult trupul meu aici, cu atât mai puţin vor avea viermii de mâncat în viaţa viitoare. Ce folos să-ţi îngraşi trupul dacă-ţi distrugi sufletul?”.

Într-o iarnă a fost atât de frig, încât pământul se crăpase din pricina gerului şi pentru o vreme ea nu s-a mai dus la biserică ci se ruga acasă. Într-o zi, foarte de dimineaţă, când preotul a intrat în biserica Dreptului Lazăr din sat, a auzit venind dinspre icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu o voce care zicea: *„Du-te şi întreab-o pe milostiva văduvă Iuliana de ce nu vine la biserică să se roage. Rugăciunea ei de acasă este bineplăcută lui Dumnezeu, dar nu atât de mult ca rugăciunea din biserică. Dar trebuie să o cinsteşti căci are mai puţin de şaizeci de ani şi Duhul Sfânt sălăşluieşte întru ea”.*

Preotul a alergat apoi cu mare spaimă la fericita Iuliana, a căzut la picioarele ei cerând iertare şi i-a povestit despre vedenia sa. Ea a ascultat cu multă reţinere cele spuse, deoarece nu erau spuse în taină, ci de faţă cu multă lume şi apoi i-a zis: *„Vă înşelaţi! Nu cumva e vorba de sfinţia voastră? Cine sunt eu, o păcătoasă înaintea Domnului, ca să fiu vrednică de o astfel de întâmplare?”.* Apoi i-a rugat stăruitor pe preot şi pe cei ce auziseră acestea să nu le spună nimănui, nici înainte, nici după moartea ei. Atât de mare era smerenia sa, încât nici după moarte nu vroia să fie lăudată de oameni. *Imediat după aceasta a mers la biserică şi a cerut să se facă o rugăciune, iar ea s-a rugat mult cu lacrimi şi a sărutat icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Dintr-o dată, chiar în acel moment, o mireasmă minunată s-a răspândit în biserică şi în tot satul, încât toţi se minunau şi Îl slăveau pe Dumnezeu.* Astfel cuvântul preaînţeleptului Pavel către Timotei: *Pe văduve cinsteşte-le (I Tim. 5, 3)* s-a împlinit, căci însăşi Maica Domnului, cea mai curată dintre toate făpturile, a dat mărturie despre această văduvă şi a poruncit ca ea să fie cinstită. Din acea zi fericita Iuliana a început să meargă în fiecare zi la biserică să se roage.

Se obişnuise să-şi spună rugăciunile într-o cameră separată ce fusese păstrată pentru primirea călătorilor. În acea cameră se afla o icoană a Mântuitorului, a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi a marelui sfânt Nicolae, făcătorul de minuni.

Într-o seară a venit în această cameră pentru a se ruga după cum îi era obiceiul

şi dintr-o dată camera s-a umplut cu aşa o mulţime de demoni, încât de-abia dacă mai aveau loc pe uşă. Se întindeau spre ea cu tot felul de arme vrând să o omoare. Dar ea, punându-şi toată nădejdea în puterea lui Hristos, nu s-a temut, ci şi-a ridicat ochii către Dumnezeu şi s-a rugat cu lacrimi zicând: „Dumnezeule Atotputernice, nu lăsa pradă fiarelor un suflet ce se mărturiseşte Ţie şi nu uita de tot un suflet ticălos, ci trimite pe Sfântul Nicolae să mă ajute pe mine, sluga Ta".

În acea clipă Sfântul Nicolae a apărut ţinând un băţ mare în mâna sa şi a izgonit duhurile necurate până au dispărut precum fumul. Dar pe unul l-a prins şi l-a chinuit, iar apoi a binecuvântat-o pe sfântă cu crucea şi dintr-o dată s-a făcut nevăzut. Demonul suspina zicând: „Nu a fost zi în care să nu-i fi făcut necazuri Iulianei. Am adus dezbinare între copiii şi slujitorii ei, dar nu am îndrăznit să mă apropii niciodată de ea din pricina milosteniei, smereniei şi rugăciunii ei. Ea avea pururea o metanie în mână şi zicea rugăciunea lui Iisus. Când mânca sau bea, zicea mereu rugăciunea lui Iisus, iar când se aşeza pe pat buzele şi pântecele ei se mişcau întru lauda lui Dumnezeu. De multe ori am văzut-o dormind, dar mâna tot se mişca pe metanie".

Apoi demonul a fugit strigând: „Iuliana, multe necazuri am avut azi din pricina ta, dar îţi voi face rău la bătrâneţe – o mare foamete – şi nu vei mai hrăni pe alţii, ci tu însăţi vei muri de foame". Ea a făcut semnul sfintei cruci şi demonul a dispărut. Fericita Iuliana a venit la noi foarte înspăimântată şi schimbată la chip. Vedeam că este tulburată şi am întrebat-o de ce, dar atunci nu ne-a zis nimic, ci numai mult mai târziu ne-a povestit în taină, poruncindu-ne să nu zicem nimănui.

A trăit astfel zece ani ca văduvă, arătând mare bunătate tuturor şi a dat multe din avuţiile sale ca milostenie. A păstrat numai ce era absolut necesar pentru nevoile casei, chivernisind hrana numai pentru un an, iar ceea ce era în plus împărţind celor nevoiaşi. Ea a trăit până în vremea domniei lui Boris . În acele vremuri a venit o mare foamete peste tot pământul Rusiei, încât mulţi dintre oameni ajungeau să mănânce carne stricată sau chiar carne de om şi mulţimi de oameni au pierit de foame. În casa fericitei Iuliana erau o mare lipsă de mâncare şi de cele necesare, căci grâul pe care-l semănase nici măcar nu ieşise din pământ, iar vitele şi caii ei muriseră. S-a rugat de copiii şi slujitorii ei să nu se atingă de nimic din cele ce aparţineau altora sau erau furate. Iar ea, având câteva vite, haine şi vase le-a vândut pe toate ca să cumpere mâncare, i-a hrănit pe slujitori şi a dat şi milostenie din belşug celor care cereau, căci în sărăcia ei ea nu a renunţat la obişnuita milostenie şi nici măcar un singur cerşetor nu pleca de la casa ei cu mâna goală. Când a ajuns la sărăcie lucie, încât nu mai

avea nici măcar un bob de grâu în toată casa, ea nu s-a îngrijorat, ci şi-a pus toată nădejdea în Dumnezeu.

În acea vreme s-a mutat într-un alt sat, Vocinevo, din regiunea Nijni-Novgorod, unde cea mai apropiată biserică era la două verste depărtare. Slăbită din cauza vârstei şi a sărăciei, nu mai mergea la biserică, ci se ruga Domnului acasă, dar era foarte îndurerată din această cauză.

Dar aducându-şi aminte de Sfântul Corneliu , care nu a fost vătămat fiindcă se ruga acasă, de Iov care stătea pe grămada de gunoi şi L-a văzut pe Dumnezeu, de cei trei tineri din cuptor, de Daniel din groapă, de Iona din chit, de Ieremia care se ruga lui Dumnezeu din groapă, din aceste pilde fericita Iuliana a căpătat mângâiere.

Dar, când lipsa din casa ei a devenit mult mai mare, i-a adunat pe toţi slujitorii şi le-a zis: „Vedeţi şi voi că mai e puţin şi foametea ne va doborî; dacă vreunul dintre voi vrea să rabde cu mine, foarte bine, dar dacă cineva nu vrea, poate pleca liber, ca să nu moară de foame pentru mine”. Cei mai ataşaţi au făgăduit să rabde cu ea, dar alţii au plecat. Le-a dat drumul să plece binecuvântându-i şi rugându-se pentru ei, fără să arate nici cea mai mică urmă de mânie. Apoi le-a spus celor rămaşi să adune o plantă numită talpa-gâştii şi coaja unui anume fel de plop; din acestea le-a spus să facă pâini din care ea, copiii şi slujitorii s-au hrănit. Prin rugăciunile ei, pâinea era dulce şi nimeni din casa ei nu s-a îmbolnăvit din cauza foamei.
Cu această pâine ea hrănea săracii şi nu lăsa pe nici un cerşetor să plece din casa ei fără să-l hrănească, căci în acea vreme erau nenumăraţi cerşetori. Vecinii îi întrebau: „De ce vă duceţi la casa Iulianei, căci ea însăşi moare de foame?”, dar cerşetorii le spuneau că au mers prin multe sate unde au primit pâine bună, dar nicăieri n-au mâncat o pâine atât de dulce ca a acestei văduve – căci mulţi nu ştiau cine era ea. Vecinii ei, care oricum aveau destulă pâine, au trimis la casa ei să ceară nişte pâine, pe care după ce au gustat-o au mărturisit şi ei că este foarte dulce. Uimiţi fiind, ziceau între ei: „Slujitorii ei sunt foarte pricepuţi la coacerea pâinii”, căci nu înţeleseseră că pâinea ei era dulce datorită rugăciunii. Ar fi putut să-L roage pe Dumnezeu să nu-i lase casa să sărăcească, dar nu s-a opus voii lui Dumnezeu, ci a îndurat cu răbdare şi mulţumire, căci ştia că prin răbdare aflăm Împărăţia cerurilor. A răbdat astfel în sărăcie vreme de doi ani fără să se mâhnească sau să se tulbure; nici nu s-a văitat, nici a păcătuit cu cuvântul şi nici n-a luat numele Domnului în deşert. Dar nici nu a cedat sărăciei, ci era mai veselă decât în anii din urmă.

Când i s-a apropiat sfârşitul, s-a îmbolnăvit pe 26 decembrie şi a fost bolnavă timp de şase zile. Dar ce fel de boală era? În timpul zilei stătea întinsă în pat rugându-se neîncetat, dar noaptea se ruga lui Dumnezeu stând în picioare fără ajutorul nimănui. Slujnicele râdeau de ea şi ziceau: „Nu e bolnavă cu adevărat: ziua stă întinsă, iar noaptea se roagă în picioare". Dar ea le explica: „De ce râdeţi de mine? Nu ştiţi că Dumnezeu cere rugăciune chiar şi de la cel bolnav?", zicându-le şi multe altele din dumnezeieştile Scripturi.

În dimineaţa celei de-a doua zi din ianuarie, l-a chemat pe duhovnicul său, preotul Atanasie, şi s-a împărtăşit cu de viaţă dătătoarele Taine, cu Trupul şi Sângele lui Hristos Dumnezeul nostru, iar apoi s-a ridicat puţin în pat. Şi-a chemat copii, slujitorii şi pe toţi cei ce trăiau în sat şi i-a învăţat despre dragoste, rugăciune, milostenie şi alte fapte de virtute. Apoi a adăugat: „Încă din tinereţe am tânjit totdeauna după marele cin îngeresc , dar nu am fost potrivită din cauza păcatelor şi a puţinătăţii mele, căci, fiind o biată păcătoasă, nu am fost vrednică. Dar, fiindcă aşa a voit Dumnezeu, slavă dreptei Sale judecăţi". A rugat să se pregătească o cădelniţă în care să se pună tămâie; i-a sărutat pe toţi cei de faţă dăruindu-le pace şi iertare, s-a întins, şi-a făcut semnul sfintei cruci de trei ori, şi-a înfăşurat metaniile pe mână şi a spus ultimele cuvinte: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!" şi „În mâinile Tale încredinţez duhul meu. Amin" . Apoi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, pe care L-a iubit din tinereţe. În acea clipă toţi au văzut pe capul ei o coroană de aur şi o lumină albă. După ce a fost spălată, a fost pusă într-o cameră separată, iar în acea noapte au putut fi văzute acolo lumânări arzând şi toată casa era plină de bună mireasmă.

În acea noapte, s-a arătat uneia dintre slujnice şi a cerut să fie mutată în ţinutul Murom şi să fie pusă în biserica Dreptului Lazăr – prietenul Domnului, lângă soţul ei. Şi după ce a fost pus trupul ei sfânt şi mult pătimitor într-un sicriu de stejar şi dus în ţinutul Murom, acolo am îngropat-o pe 10 ianuarie 1604, lângă biserica Dreptului Lazăr , în satul Lazarevo, unde s-a ostenit şi a suferit. Astfel a trăit fericita Iuliana. Acestea au fost sfintele sale lucrări şi fapte. Nu am spus nimănui despre viaţa ei până ce a murit fiul ei Gheorghe, şi, cum săpam groapa lui, am dat peste moaştele sfintei pline de mir bine mirositor. Pentru aceasta am simţit nevoia să scriu viaţa sfintei, căci mi-era teamă că moartea mă va lua şi viaţa sfintei va fi lăsată pradă uitării. Am scris doar pe scurt câteva lucruri din multe, aşa încât lucrarea mea este scurtă atât pentru scriitori cât şi pentru cititori. Iar voi, fraţi şi părinţi, să nu mă osândiţi că am scris, căci sunt neştiutor şi nevrednic şi să nu credeţi că acestea sunt neadevărate fiindcă eu [cel care am scris] sunt rudă cu mama. Căci ochiul atoatevăzător, Hristos Domnul Dumnezeul nostru,

ştie că nu mint. Să nu-mi fie mie să necinstesc cinstea acestei doamne, mamei mele, scriind ceva născocit de mine.

***

„*În anii ce au urmat , copiii şi rudele milostivei Iuliana au ridicat deasupra mormântului ei o biserică de iarnă închinată Sfântului Arhanghel Mihail.* Pe data de 8 august 1614, Gheorghe, fiul fericitei, a murit. Şi începând să pregătească un loc de îngropăciune pentru el în cripta familiei Ossorghin, au găsit sicriul fericitei Iuliana nestricat, deşi nu ştiau cine se află în el. Pe 10 august, după slujba înmormântării lui Gheorghe, când cei care luaseră parte la slujbă au mers la casa adormitului, femeile curioase ale satului au deschis sicriul şi au văzut că era plin de mir bine mirositor. Când invitaţii au plecat de la masa de parastas, femeile le-au povestit ce au văzut la familia Ossorghin. Copiii milostivei Iuliana au alergat la sicriu şi au văzut că femeile au spus adevărul. Au luat cu adâncă evlavie un vas de mir şi l-au dus la Catedrala din Murom poate ca o mărturie a cuvintelor lor. În timpul zilei, acest mir era ca sucul de sfeclă, dar noaptea se îngroşa şi devenea precum uleiul ce izvorăşte din unele flori purpurii. Întru uimirea lor, nu au îndrăznit să cerceteze întregul trup al dreptei Iuliana: au văzut doar că mâinile şi picioarele ei erau nestricate; nu i-au văzut capul deoarece o grindă ce susţinea coşul bisericii era aşezată deasupra capacului sicriului. În acea noapte, mulţi au auzit bătând un clopot în biserica dreptului Lazăr şi au alergat la biserică crezând că cineva trage clopotul de incendiu; dar nu era nicăieri vreun foc de stins. Cei care au sosit au băgat de seamă că sicriul răspândea o mireasmă dulce. Vestea despre această întâmplare s-a răspândit repede în ţinuturile înconjurătoare şi mulţi veneau la sicriul sfintei ungându-se cu mir şi primind tămăduirea feluritelor dureri. Când mirul a fost împărţit aproape tot, bolnavii au început să ia pământ de sub sicriul milostivei Iuliana, atingându-se cu el, şi, după măsura credinţei lor, primeau uşurare în neputinţele lor. ***Astfel, Ieremia Cervev, un locuitor al Muromului, a mers cu soţia sa şi cu doi copii bolnavi la sicriul milostivei Iuliana. Fiul şi fiica sa aveau o boală datorită căreia, de mai mult de doi ani, le curgea sânge din mâini şi din picioare, şi nu puteau nici măcar să-şi ridice mâinile până la gură. După ce au făcut un o rugăciune şi un parastas la sicriul sfintei şi i-au atins pe copiii lor cu pământ de la mormânt, Ieremia şi soţia sa s-au întors acasă. Copiii au dormit o zi şi o noapte întreagă, iar când s-au trezit, puteau să-şi facă semnul crucii singuri. După o săptămână erau complet sănătoşi.***

***

Un ţăran din satul Makarova suferea de o cumplită durere de dinţi şi de mai multă vreme nu mai putea să mănânce, să bea sau să muncească. La sfatul

soţiei, a mers singur la sicriul milostivei Iuliana într-o după-amiază, s-a rugat fericitei, a atins puţin pământ de dinţii săi şi s-a întors acasă sănătos.

***

Într-o noapte, în satul Lazarevo a izbucnit un foc şi au ars patru case cu acoperişuri de plumb. Bătea un vânt nemaipomenit de tare şi focul se apropia din ce în ce mai mult de biserică. Preotul a alergat la biserică, a luat repede cu amândouă mâinile pământ de sub sicriul Sfintei Iuliana şi l-a aruncat în foc. Atunci vântul şi-a schimbat direcţia, focul a scăzut încet-încet şi până la urmă s-a stins.

***

Un ţăran din satul Koledino, pe nume Clement, avea puroi la un picior şi îi pricinuia multă durere. Acest bolnav, auzind de minunile săvârşite de fericita Iuliana, i-a rugat pe prietenii săi să-l ducă la sicriul ei; acolo a făcut o rugăciune, a atins cu pământ de la mormântul sfintei locul care puroia şi grabnic a primit tămăduire.

***

Maria, o slujitoare a boierului Matei Cerkasov, ce trăia într-o margine a Muromului, orbise. Când prietenii şi familia ei au adus-o la racla Sfintei Iuliana şi au făcut o rugăciune şi un parastas pentru sfânta, a simţit cum vederea îi revenea. Pe drumul de întoarcere în Murom a putut chiar să culeagă ciuperci şi zmeură.

***

Un băiat de zece ani a paralizat şi şi-a pierdut vederea. A fost dus la biserica Arhanghelului Mihail, unde s-a făcut o rugăciune către dreapta Iuliana şi copilul dintr-o dată a putut vedea o lumânare arzând; după puţin timp şi-a recăpătat sănătatea în întregime.

***

Agatha, soţia lui Teodor, un preot ce slujea în biserica Arhanghelului Mihail, avea o durere atât de necruţătoare la o mână, încât nici nu o putea mişca. Milostiva Iuliana a apărut nefericitei femei şi i-a zis: „Mergi la biserica Arhanghelului Mihail şi sărută icoana Iulianei!”. Apoi sfânta i-a arătat locul unde femeia bolnavă ascunsese două monede şi i-a poruncit să le dea preotului să le atingă de icoană. Femeia suferindă a făcut tot ce i se spusese: a săvârşit un o rugăciune şi un parastas, a băut aghiazmă, a atins pământ de mâna ei şi s-a tămăduit.

***

Iosif Kovkov, un curtean din Moscova, era atât de grav bolnav, încât toţi credeau că în curând va muri. Dar i-a venit gândul de a trimite pe servitorul său, Anicius, la racla dreptei Iuliana. Acesta a săvârşit o rugăciune pentru sănătatea stăpânului său bolnav şi a luat cu el aghiazmă şi pământ. După ce Kovkov s-a

stropit cu apa şi s-a atins cu pământul adus, şi-a recăpătat sănătatea imediat. Cel vindecat a călătorit apoi pe jos până în satul Lazarevo pentru a-i mulţumi milostivei Iuliana.

Slavă Dumnezeului nostru, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

***

Familia avea moaşte separat de cele distruse de foc. În timpul revoluţiei, după ce a obţinut binecuvântarea de la episcopul său, Mihail Mihailovici Ossorghin a părăsit proprietatea familiei cu o părticică din moaşte aşezată într-o icoană mică de metal ce se putea deschide şi pe care o purta la gât. A plecat din Rusia cu aceste moaşte şi ajungând în cele din urmă la Paris a pus moaştele într-o icoană. Această icoană cu moaşte se află în biserica închinată Sfintei Iuliana din Statele Unite ale Americii, în oraşul Santa Fe din New Mexico .

(traducere de Victor Popescu Sandu)

Note:

≈ Ivan al IV-lea, numit „cel groaznic”, a domnit între anii 1533 şi 1584 [n.tr.].

≈ Iustin este menţionat într-un document din sec. al XVI-lea ca fiind angajat al ţarului în regiunea Vladimir. Familia Sfintei Iuliana făcea parte din nobilimea acelor vremuri.

≈ Oraşul Murom se află în regiunea Vladimir, fostă Riazan, la sud est de Moscova [n.tr.].

≈ Este vorba de satul Lazarevo care a fost numit aşa după hramul bisericii: Dreptul Lazăr [n.tr.].

≈ Majoritatea acestor citate sunt luate din cartea, celebră în perioada medievală rusească, Izmaragd (Smaraldul). Tema acestei cărţi de omilii din Sfinţi Părinţi este: cum poţi să te mântuieşti trăind în lume şi având familie [n.tr.].

≈ În varianta scurtă a Vieţii, fiul sfintei spune că acesta era plecat în locurile unde erau războaiele conduse de ţar. Probabil că este vorba de cele împotriva tătarilor duse de Ivan cel Groaznic pentru cucerirea hanatului Kazanului (1552) şi apoi al Astrahanului (1556) precum şi cele pentru cucerirea Siberiei (1583) [n.tr.].

≈ Este vorba de foametea din anul 1570 [n.tr.].

≈ Această boală se pare că era o formă de anthrax [n.tr.].

≈ Doar cinci dintre aceştia au mai trăit mai mult decât mama lor: Teodosia (care a devenit călugăriţă), Calistrat (autorul acestei vieţi), Gheorghe, Ivan şi Dimitrie [n.tr.].

≈ Probabil că se referă la canoanele date de sinoadele Bisericii despre cei ce defaimă căsătoria. Iată un asemenea canon: „Dacă cineva ar defăima nunta, şi pe ceea ce se culcă cu bărbatul său, credincioasă fiind şi evlavioasă, ar urgisi-o sau ar defăima-o, ca şi cum nu ar putea intra în împărăţia cea cerească, să fie anatema” (Canonul 1 de la Sinodul local de la Gangra) [n.tr.].

≈ Exprimarea lasă loc interpretărilor. Vorbind despre omorârea trupului, sfânta se referea la omorârea patimilor şi a poftelor trupeşti. Trupul nu e rău, aşa cum învaţă unii eretici, care dispreţuiesc şi trupul şi familia. Or, sfânta a trăit viaţă de familie…

≈ Aici pare a fi vorba despre legătura dintre respiraţie şi rugăciunea lui Iisus, despre care vorbesc scrierile isihaste.

≈ Acesta a domnit între anii 1598-1605 [n.tr.].

≈ Este vorba de foametea ce a lovit Rusia între anii 1601-1603, când, datorită unei crize de secară, preţul pâinii a crescut enorm. Se estimează că din pricina foametei au murit peste 500.000 de oameni. Oamenii s-au şi răsculat, fiind cunoscută „Răscoala foametei Godunov” [n.tr.].

≈ Fapte 10, 30-31 [n.tr.].

≈ Este vorba de viaţa monahală [n.tr.].

≈ La 400 de ani după acest „Amin”, în Rusia anului 2004, ca urmare a covârşitoarei mărturii creştine pe care a dat-o Sfânta Iuliana prin viaţa sa, avea să se instituie Sărbătoarea naţională a milei: 21 august [n.tr.].

≈ Tot aici a fost îngropată şi fiica sfintei, schimonahia Teodosia.

≈ Această continuare se află numai în varianta scurtă a Vieţii scrisă de fiul ei [n.tr.].

≈ Adresa este: St. Juliana of Lazarevo Russian Orthodox Church, 3877-A West Alameda, Santa Fe, NM 87507-7623, Phone: 505 471-9075. Site: http://stjuliana.com. Aici este citeţ un strănepot al sfintei, Mihail Ossorghin VII, care a şi construit această biserică.

Sursa din cartea: Sfânta cuvioasă Teodora, comoara Tesalonicului. Viaţa şi acatistul Sfinei Iuliana din Lazarevo, ocrototoarea celor căsătoriţi